

Brucův příběh

Jmenuji se Bruce a pocházím ze Zimbabwe. Narodil jsem se v roce 1983 ve střední části Zimbabwe v malém městě Kwekwe. Bydleli jsme v domě, přes prázdniny jsme však chodili na vesnici, kde jsme pěstovali zeleninu a žili v chatrčích. Když ještě stát dobře fungoval, své mládí jsem si skutečně užíval. Mohl jsem chodit do školy a dělat vše, co jsem chtěl. Ale od roku 1998 to s námi šlo z kopce. Od té doby to bylo skutečně těžké. Na přelomu tisíciletí se v Zimbabwe objevila opozice a politický boj se začal stupňovat. Kdykoli přišlo na volby, lidé byli zastrašováni a my kluci jsme byli nuceni účastnit se pochodů některé ze stran. Když jsem se musel přestat učit automechanikem, rozhodl jsem se odejít.

Proč? Protože jsem věděl, že potřebuji jinou zemi s lepšími možnostmi. Zemi, kde bych mohl žít lepší život. Dokonce i moje máma si sbalila své věci a odešla do Jihoafrické republiky a přišla zpět s penězi. Můj bratr udělal totéž. Od té doby jsem věděl, že v Jihoafrické republice ze sebe můžu udělat něco lepšího.

V roce 2004 jsem poprvé přišel do Kapského Města a velmi se mi tam líbilo. I když jsem se mezitím vracel domů, v Zimbabwe jsem už natrvalo nezůstal. Moji přátelé a já jsme se stále vraceli do Botswany, kde jsme kupovali například levné oblečení a prodávali ho v Zimbabwe. V roce 2006 jsem cestoval z Botswany do Jihoafrické republiky. Dvě noci jsem strávil u mého bratrance v Johannesburgu, ale mým hlavním cílem bylo Kapské Město. V té době byly Pretoria a Johannesburg zaplaveny lidmi ze Zimbabwe, proto jsem si myslel, že bych měl jít někam dál. V Kapském Městě jsem prodával různou uměleckou tvorbu, jako například dřevěné sošky, a pokračoval jsem v cestování, abych sehnal zboží k prodeji. Když jsme s mými přáteli neměli peníze, cestovali jsme stopem v přívěsech obrovských kamionů. Jednou, když jsme se v roce 2008 takto vezli, jsme havarovali a veškeré naše zboží se zničilo - to byl konec mého podnikání.

Když jsme přišli do Jihoafrické republiky, celníci nám povolili, abychom tam zůstali tři měsíce. To však samozřejmě nebylo dost na to, abych vydělal dostatek peněz. Vízum jsem tak nakonec protáhnul zhruba o rok.

Naštěstí to bylo v době, kdy úřady začaly dávat do oběhu uprchlické dokumenty pro všechny obyvatele Zimbabwe žijící v Jihoafrické republice. Svůj první azyl jsem dostal na šest měsíců, pak jsem si ho musel obnovit. Takový postup mi však přišel dost nejistý, proto jsem před dvěma lety požádal o pracovní vízum, která mi platí do roku 2015.

Poté, co jsem při havárii přišel o veškeré zboží, mi nezůstaly žádné peníze. Tak jsem začal pracovat na stavbě a později v restauraci. Nejdříve jsem pracoval jako pomocník v kuchyni, později jako číšník a dnes jsem barmanem a mixuji koktejly. To je nyní moje kariéra. Sním však o tom, že si otevřu vlastní bar a malou restauraci - pokud budu tvrdě pracovat a podaří se mi ušetřit dostatek peněz. Opravdu bych chtěl vést svůj vlastní byznys.

Co nemám na svém novém domově rád? Rychlé tempo života. Kvůli němu je zde podle mě v porovnání se Zimbabwe více kriminality, obchodování s drogami a násilných gangů. Kromě toho jsou k nám místní obyvatelé často velmi arogantní. Přijdou k tobě a začnou ti něco povídat v jejich tradičním jazyce. Myslím si, že je to urážka pro ty, kteří jejich jazykem nemluví. Přesto mám svůj nový domov rád. Platí zde totiž, že pokud tvrdě pracuješ, práci si najdeš. Kromě toho zde můžeš narazit na lidi z celého světa a příroda kolem Kapského Města je úžasná. A to nejdůležitější na závěr: v Kapském Městě jsem našel svou lásku. Je to mladá Němka, která přišla do našeho baru, a dnes je mou ženou.